

L' hora de Poble Lliure

written by Carles Suárez i Graells | 12 de març de 2019

Que les bases de la CUP hagin preferit concentrar-se en les eleccions municipals no elimina la necessitat d'evitar que l'autonomisme s'endugui els vots independentistes el 28A.

Cada vot a ERC i a Convergència serà un vot al PSOE-155. Només cal veure les declaracions de Gabriel Rufià (cal un "front antifeixista" amb el PSOE-155), Joan Tardà (és "la prioritat és evitar un pacte PP-C'S-VOX" i "és estúpid intentar la independència amb el 50%"), de Jordi Sanchez ("cal tornar al diàleg després de les eleccions espanyoles" i "l'1 d'octubre no va ser legal") o Elsa Artadi ("al Congrés no farem una política de bloqueig").

El 21D els partits ens van enganyar. Ara ja no. Tant per l'obra del govern "efectiu" com per les seves declaracions ja sabem que l'única estratègia de la vella política és acatar la legalitat espanyola, renunciar a la unilateralitat i renunciar al mandat del 1r d'octubre.

Pitjor encara, no només renunciem al mandat sinó que no volen crear-ne un de nou, i renunciem a exercir l'autodeterminació sense el permís espanyol. Un permís que no arribarà mai, perquè Espanya mai acceptarà de forma voluntària una solució democràtica per a Catalunya. Diguem-ho clar: han renunciat a aconseguir la independència. Se segueixen fent dir independentistes, però és simple màrqueting electoral: no desenvolupen (ni tenen intenció de desenvolupar) cap estratègia realista que pugui aconseguir la independència els pròxims anys.

En aquest escenari, l'independentisme no pot romandre quiet i callat mentre la partitocràcia esmicola els esforços i les esperances per recapitular i tornar a l'autonomisme.

Anar al 28A reforçarà un espai electoral genuïnament

independentista, oposat a l'autonomisme i l'unionisme, que mantingui viu el mandat del 1r d'octubre i l'objectiu polític d'aconseguir la independència.

Ningú està en millors condicions de liderar aquesta candidatura rupturista i patriòtica que Poble Lliure, l'organització hereva del Moviment de Defensa de la Terra. Seria òptim que fos una llista que vagi més enllà de les endogàmies autoconsumistes, i procurar incloure tant a sectors de l'esquerra rupturista i transformadora com de l'independentisme transversal descontent amb el retorn a l'autonomisme de la partitocràcia.

En altres paraules, buscar el vot dels milions de persones que van defensar les urnes l'1-0, els que han fet quatre vagues generals en el darrer any i mig, els mobilitzats a l'ANC i els CDR, a les bases dels partits, els inscrits a Primàries per la República, els inscrits al Consell de la República, i obrir la candidatura a Som Alternativa, Solidaritat o Demòcrates. En si, obrir la candidatura als centenars de milers d'independentistes orfes d'una opció independentista el 28A.

I que cap vot independentista vagi al PSOE-155. Com podem després desenvolupar una acció exterior republicana de desgast a l'Estat espanyol si participem en la investidura de la presidència de l'Estat espanyol? Com direm al món que no hi ha separació de poders a Espanya quan apuntalem un dels poders? Com explicarem que el 155 va ser un cop d'estat quan pactem amb un dels principals promotors?

Si la credibilitat internacional ja està esmicolada des del 10 d'octubre, el pacte amb el PSOE-155 desactivarà qualsevol suport extern, imprescindible perquè en un escenari de tensió per la via unilateral s'aconsegueixi una intervenció exterior que forci Espanya a acceptar una solució democràtica, únic escenari realista d'aconseguir la independència els anys vinents.

El nou relat de l'autonomisme és que no en som prou. És clar que ho som. Per això tenen tant de pànic que votem i ens comptem. No és que Espanya sigui una democràcia *low cost*, és que Espanya és un estat no democràtic. L'objectiu no ha de ser negociar amb els poders franquistes espanyols, sinó que aquests acabin sent jutjats als tribunals de La Haia. L'independentisme és inherentment irreconciliable amb el franquisme estructural de l'Estat estanyol i les seves elits extractives, feixistes i opressores.

No permetem que la representació política catalana es quedi en mans de l'autonomisme. La responsabilitat històrica de l'independentisme no és ser mer testimoni mentre la vella política renuncia als drets nacionals catalans; és creure de veritat que la realitat es pot transformar, començant per transformar el mateix moviment d'emancipació nacional. Cal anar més enllà de tenir centenars de regidors, desenes d'Ajuntaments i canviar el nom d'algun carrer. Es tractava d'aconseguir la independència, en la vida real, en la generació actual.

35 anys després de la creació de l'MDT, segueix fent falta defensar la terra enfront de l'autonomisme i l'unionisme. És l'hora de transformar les condicions subjectives. És l'hora de recuperar la iniciativa. És l'hora de derrotar electoralment l'autonomisme. És l'hora de passar-los per sobre. És l'hora de Poble Lliure.